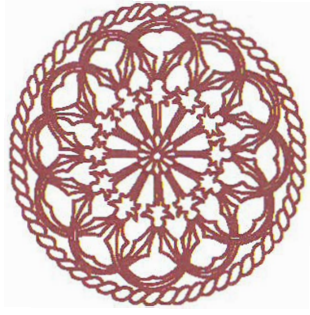

награда „јефимијин вез“

Тања Крагујевић
КРАТКА ИСТОРИЈА ТРЕНУТКА
I NEBA, SMENA I
ZA CEO SVET
Чигоја
ШТАМПА

ОДЛУКА ЖИРИЈА

ПЕСНИЧКА НАГРАДА „ЈЕФИМИЈИН ВЕЗ“ ЗА 2025. ГОДИНУ

На завршној седници одржаној 20. маја 2025. године жири је једногласно одлучио да Награду „Јефимијин вез“ за најбољу књигу поезије у дослуху са традицијом којој припада дело песникиње Јефимије, штампану 2024. године добије песникиња:

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ
за збирку песама *Кратка историја тренутка*
(издавач „Чигоја“ из Београда 2024. године).

У најужем избору за ову Награду нашли су се: Селимир Радуловић (*По води која је прала ноге, Исусове*), Душко Бабић (*Пасја зима*), Драгица Стојановић (*Мала смрт*), Јелена Стојсављевић (*Плодова вода*) и Бранислав Зубовић (*Ни за јоту*).

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА

(Даница Андрејвић, председник, чланови: Братислав Р. Милановић и Верољуб Вукашиновић).

После исцрпне дискусије жири је донео једногласну одлуку да добитница Награде „Јефимијин вез“ за 2025. годину буде песникиња Тања Крагујевић за збирку песама *Кратка историја тренутка* (издавачка кућа „Чигоја“ из Београда 2024. године).

Жири истиче аутентичну лирску физиономију, снагу кратке форме, снажно семантичко пуњење стиха и поетику феномена времена у експресији ове песникиње. Важност тренутка у вечности је у њеној поезији изражена елиптичним стиховима који нуде дијалог и читаочево довршавање мисли. Модеран урбани сензибилитет ове песникиње на изузетан начин култивише и спаја традицију, симболе и критичку мисао о садашњости.

Даница Андрејевић

ЕСТЕТИЧКО ВРЕМЕ ТАЊЕ КРАГУЈЕВИЋ

(У име жирија за доделу Награде „Јефимијин вез“)

Наша ауторка је песник, како су говорили стари Грци, који траже своју епистему, суштину себе и поимања света које ће изрећи у концентрованом виду. Песникиња већ има формирану лирску физиономију, која се, као око Пијемонта, јати око елиптичних речи, профилисаним крешендом стиха и готово хаику формом. Њена поезија представља софистицирани низ термина, феномена и сензација света фокусираних на тренутак у вечности, са снажним семантичким пуњењем, сходно свом аутопоетичком начелу лирске синтезе и средишта ствари. Сваки елемент, сваки термин и сваки тренутак ове поезије имају своју поетичку функцију, иманентност и трансценденталност, дакле свој онтолошки лик у стиху. Материјализација поезије и поетизација материје, податак схваћен као факат и истовремено као фикција, одвијају се у високим и дубоким, великим и малим тренуцима ове поезије. Ритам њиховог смењивања и метаморфозе је динамичан, понуђен читаоцу на дијалошко допуњавање значења. Тренуци и термини којима песникиња обележава те тренутке су зато кратки, али мобилни видови великог и малог праска догађаја, спољних и унутарњих имплозија. Модерни урбани сензибилитет наше ауторке, култивисано и софистицирано промишља традицију и историју и ангажовано, иронично-критички коментарише савременост. Као урбани рапсод, она доноси и актуелне слике „концерта на рушевинама“.

У поетици феномена времена Тање Крагујевић, тренутак је све што поседујемо и он се крије у супстанци истине кроз ауторкино „минус присуство речи“, како су критичари говорили за Момчила Настасијевића. У тим лирским тренуцима ствара се метафизички простор лирике, тријумф поетског ласера ове пеникиње

и спој труда и чуда, како је говорила Марина Цветајева. Сваки стих Тање Крагујевић представља својеврстан Гордијев чвор над чијом редукованом структуром треба размишљати. Јер ова поезија је упитна, она не решава разарајуће проблеме света, већ указује на ујед апсурда из тог света. Она проблематизује и дијагностикује, поставља питања и доводи свет у питање, маркира и спознаје елементе из стварности који угрожавају егзистенцију.

Унутар малореке, али пулсирајуће поезије наше ауторке, сину трену питања, слутње и истине који се као параболе и завојнице шире кроз лавиринте проблема и питања људске есенције. Зато њен лирски тренутак није више пролазан, кратак, он је закривљен и заробљен у времену као чувена Раичковићева *Камена успаванка* и чува врхунац догађаја из трена за вечност. Језик песму сања, записује Рембо. У поезији наше ауторке језик је главно лице певања и мишљења и упућује на поменуте метатекстуалне везе с великим предчасницима. Питање – како језик да разуме трен и да одрази поетику пролазности, песникиња решава лирским скоком у тренутак који у свом изабраном термину чува сијасет других луцидних и зачудних асоцијативних низова и значења. Сликом једног трена, доброг или лошег, ауторка сублимира кодове тренутка који брзо постају прошлост или будућност. Тања Крагујевић нам открива, како би рекла Исидора Секулић, „процес себе". У одређеном лирском тренутку се јавља ломљење значења и његов прелазак у имагинативне поруке. Ако факат није тачан, реч тренутка сигурно јесте, поручује песникиња. Исповедајући ново слово љубве, нововековни бол у нашем хронотопу, ауторка се дотиче актуелних постцивилизацијских и нехуманистичких манифестација светског великог механизма. Нови ратови, нови Варвари и новомитска позиција песника и интелектуалца у свету, указују на одсуство вредности и лепоте у нашем добу. Тај губитак песникиња неосимболистички надокнађује флорним симболом руже „Тек тако је нема. Да могу да верујем у њену моћ". Ружа је бар шекспировски постојала и мирисала, чиме песникиња указује на обиље идеја и семантизацију слике тренутка и пролазности.

Јединствени, сажети језик који песникиња пребира као зрна пиринча, сабира срчу и парампарчад живота у сигнале тренутка, оних који су преживели у антологијама, како сама каже. Зато

тај лирски тренутак заправо јесте историја једног осећања које води до спознаје о „савршеној катастрофи историје“ која почиње великим праском, а завршава се великим сломом. Драма и трагедија нашег доба управо су анестезиране тим изломљеним тренуцима лирског колажа Тање Крагујевић. Прошлост је прошла, будућност је неизвесна, ми имамо само историју тренутка, поручује песникиња. Време се налази у епицентру лирског тренутка. Поетска експресија наше ауторке погађа in medias res, у теменос и омфалос, у суштину и средиште ствари. Из тих лирских тренутака, као из тројанског коња, вију поруке и мисли песникиње која маркира, како сама каже, „одсутну тежину тренутка“. Лирски тренуци се смењују брзо, на камерној филмичној траци ове поезије. У краткој историји тренутка, која је у реалном времену трајала годину дана, ауторка доказује релативизацију и субјективност времена. Збирка представља естетичко време Тање Крагујевић, које је именовало своје тренутке, емоције и рефлексије историјске и културолошке природе.

Песници каткад казују важније ствари од филозофа, зато што се филозофи баве дефиницијом, а песници интуицијом. Мислим да Бранко Миљковић једино није био у праву када је рекао да ће поезију сви писати. Неће сви писати поезију. Ни вештачка, нано ни квантна интелигенција, већ природна интелигенција и сензибилитет. Поезију ће писати емотивна и мислећа бића као Тања Крагујевић. Она је добила довољно награда да јој можда више нису ни потребне, али је овој награди потребно име Тање Крагујевић да је обогати, увећа и осигура јој ослонац у српској традицији и култури.

Тања Крагујевић

У СВИТКУ ВРЕМЕНА – РУЖА ЗА НОВИ ВЕК

Са узбуђењем и поносом примила сам вест о томе да сам одлуком жирија добитник Награде „Јефимијин вез“ за 2025. годину, за књигу стихова *Кратка историја тренутка.*

Поштовање према овој Награди изазива већ и помен имена Јефимије, песникиње јединствене и неупоредиве.

Песникиња Сапфо, са острва Лезбос, из VII века пре наше ере, све више се помиње и као прва европска песникиња. А српска књижевност је у Јефимији, из далеког XIV века, добила своју прву песникињу.

Изнимност је по себи и то што је Јефимија као песникиња дубоко уважена захваљујући настанку три њена *записа*. Настали на иконици, у сребру, или у везу на свили, они одишу не само драмом и узвишеношћу својих повода, већ самом суштином поезије. У њима је препознатљиво *лирско писмо*, које ће у српској поезији носити, заувек, суштински предзнак поезије дубоке емотивности – жаобе, молитве, похвалног слова.

На дугим путањама времена српска поезија остварила се и у делима других, памћења вредних поетеса. Књига *Српске песникиње од Јефимије* до данас (приредили Стеван Радовановић и Слободан Радаковић, „Слово љубве“, 1972), антологијски је избор из опуса близу четрдесет песникиња. Данас би тај број био вишеструко увећан. Мада су се премисе такозване „женске поезије“ мењале, оно што их уједињује, чињеница је да је ова поезија настала, и да настаје, да постоји, под крошњом једног вечног стабла – завештања песникиње Јефимије.

Свеједно што су историјске етапе, и бурни временски преокрети, условили „расап“ доминантних, класичних тема и мотива – поетску одбрану која се креће и у лутајућим знацима субјектив-

ног, личног писма – песничка реч увек се изнова тражи и потврђује у својим суштинама, али и у променама. Пред неразрешеним питањима цивилизацијског, егзистенцијалног опстанка самог бића, стварност од нас тражи да их препознајемо у летећим сигналима дигиталних порука, брзих, и непроверених вести твораца нових истина.

Исписујем своје *фракшале* у нади да се у њима физичко и духовно, временом окрзнуто, и дописано у назнакама временске и метафизичке дубине, могу срести. И дописати своју латицу за опстанак дароване вредности постојања и налога њеног очувања: *Браним се, ружом*. А у имагинаријуму руже, у свитцима њеног света, могуће је саздати и увек нови сан о збиљи.

Свет остаје, и опстаје, под крошњом оног вечног стабла, које носи име Јефимије. Под том крошњом струји и онај чудесни „озон завичаја" Десанке Максимовић, који у дубинској перспективи, чини и озон великог завичаја поезије. Удах и издах, и опет, изнова, и на нов начин, дисање Песме. Или, како је Исидора Секулић написала, још давне 1972. године – *Поезија одувек, и заувек*.

Тања Крагујевић

ОНА, ПРВА

Дуга је историја тренутка.

Ако је поезија истина.
Онда је она
велика осећајност.

Ходочашће. Путевима.
На којима видео си
узрујану планету.
Врелину хладних
ратова. Чуо гласове
на рубу смисла.

А када помислиш
да пада звезда.
Осетиш да ту је.

Она. Прва.

Која ти тихом
поштом времена
шаље знаке. Кроз ломне
зидове векова.

Она. Што те је
у дубокој тишини
цркавице. Саздане
од скопљених длanова.
Најбоље чула.

Јер на почетку. И пре
речи. Била је суза.

Опточена
златом и сребром
унутарњег сјаја.

Мала икона.
Велики дар.[*]

Прво слово
љубави. И патње.

Дуга историја
тренутка.

---

[*] Према првом, уводном стиху монахиње Јефимије: *Мале иконе, на велики дар* песме „Туга за младенцем Угљешом".

ВРТ, ПРЕЛОМ

Са новим власником. На обронку
ірада. Обилазили смо.
Још једном. Корак по корак.
Врт. До јуче наш.

Испратио нас је до наше капије
са ірančицом расцвале мајске руже.
Коју сам тако дуіо звала својом.
Да преселила се у мој ход.
У сваки зілоб. И дисање,

И сада. Куда іод да кренем.
Опија ме. И растрежњује.

Непоірешивим својим
чулом руже. Говори.
Да то је све што ми преостаје.

26. јуни 2022.

РУЖА ЗНА

Ружа зна шта јој је чинити.

Измакла ми је из ока.
Не из вида.

Тек толико је нема.
Да могу да верујем
у њену моћ.

Стоји на међи неба.
Земље. И сићушног
острва. Мене.

Да бодежом изниким
из једне једине бодље.
Чува ме. И милује.
Јер постоји.

И тај трн. Прекоморски
чун. Ту је. Да знам.
Да постојим.

БАШТА, КОТАРИЦА

Крилати мрав. Биће земље
и неба. На висинском балкону.
У зрачном врту босиљка и нане.
Омамљен. Спознаје чисто усхићење.

Са њим сам. У етарском успењу.
Што храни ме. Јер отвара
један по један крајолик душе.
Палимпсесте храстова. И липа.

Као да дубоко време.
Већ чека. Да прелистам
књигу са непознатим бројем
страна. Да објави се.
Како већ бива. Само једном.
Потпуном тишином.

У МУЗЕЈУ ПОЕЗИЈЕ

Писмо. Ивану В. Лалићу

Дуго одлажеш све своје.
Тражећи скровита места
истине. Коју свет у разлагању
бесконачне реченице.
Сателитских сигнала.
Трепета глувих екрана.

Није знао изрећи.
Ту су и твоја једра.
Мали путописи јутра
пре буђења. Завет.
Који никоме. До себи.
Ниси дао.

А обнавља се.

У Писму. Што увек за нову
црту. Апостроф непознатог.
Још је на снази.

Другачије је. У сваком часу.
То унутарње море.
Словно пространство.
А исто вреди. И кад
одрасте. Сазри.

И када стари.

И зато си опет у песми.
У шумору њене приче.

Док вани. У ветру. У мраку.
Стопа немилице стопу гази.

А песници у свом врту.
На кружним стазама
Атријума. Као у трци
носилаца ватре. Где нико
медаљу победника
не тражи. Један другоме
предају исти пламен.
Исти жар душе. И речи.
Искона. У гнезду постања.
Апендиксу увек нове
негације Краја.

Па и ти. Тек скрбни си
Чувар Знака.
Истине што буја.
Обнавља се. У даху.
Што светиљку не гаси.

И лудом ветру не да.
Да је у глухоту. У Ноћ
ноћи преобрази.

За Музеј поезије у Чачку,
26. маја 2023.

ЛАПТОП, ПТИЦА КОС

Оцу

Седели смо сатима.
Млади кустос и ја.
Над његовим лаптопом.

Свет се већ. Иза пролећног
прозора. У раму озелених
пузавица. Претварао
у прилоге раскрајања.
Чије изгледе и исходе
нисмо могли знати.
У растројству непронађене
сврхе. Превласти моћи.
Сред моћи расула. Изгубљене
синтезе речи. И мисли.
На коју нас. Целога јутра
опомиње. Умилним. Упорним
фрагментима. Птица кос.

Листали смо стрпљиво.
Деценијама скупљану грађу.
Која је фотографијама.
Црнобело. Уз спектре
безбројних нијанси.
Минијатурних скица интиме.
Муњевитих блескова епохе.

Склапала живот. Од некад.
Какав никада неће бити.
Сведочећи. Да готово
већ заборављен. Ипак. Био је.

Запитах га. У једом трену.
Како је он. И како је
цветак. Принова у најави.
У његовом дому.

Добро је. Рече.
Не дижући поглед
са лаптопа.

Који је одједном.
Под његовим прстима
на тастатури. У лазурном
трепету памтивека.
Преносиве арије
смисла. Постао.
Музичка кутија.
Пуна успаванки.

КАДА НЕ ПИШЕМ

Нисам тако добра.
Тако праведна.

Газим траву. Јер је истинско
поље које морам прећи.

Уводим детињасте године
у зрелост. Украдем трешњу
или две. Док купујем килограм.
И иначе нетачна. Грешим
у свим рачунима. Волим
вожњу задимљеним комбијем
по планинским завијуцима.
Стара писма. Ноћне разговоре
између несанице и вина.
Умиљатост мачке која истражује
гипкост. Форме узмицања једном.
Границе преобразивости исте
приче. Оне са отиском црне шапе.
И мирисом свршетка.

Стих је тачност. Чврстина
земље. И идеална даљина
неосвојивости неба.
Љубичасти хоризонт дакле.
И облак који можеш понети
у горњем џепу. У недостатку
пилуле за слободоумна дисања.

Када не пишем. Сакупљам
те небеске облутке. Грудве
астралне лепоте. Фикције
посребрене пролазношћу.
Патином наших додира.
Са јасно уписаним судбинама.
Разломцима узвишеног.
И страшног. Што опет и изнова
надиграју кореографију сенки.

Показујем их Створитељу.
Читам. И у тами.
Дивим се. Писању.

Песникиња Тања Крагујевић

Биографија

Тања Крагујевић је рођена у Сенти 26. октобра 1946. године. Први разред основне школе је завршила у Сенти, а даље школовање наставила је у Београду, у ОШ „Вук Караџић“ и Другој београдској гимназији. Дипломирала је 1970. године, а магистрирала 1973. године на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности.

Прву песничку књигу објавила је у двадесетој години (1966), а од тада је публиковала осамнаест песничких збирки. Прва песничка књига, *Вратио се Волођа*, илустрована је фотографијама њеног оца, уметничког фотографа и фоторепортера „Политике“, Стевана Крагујевића, док је његова фото-монографија *Крагујевић, Сента које више нема* (1997), илустрована стиховима његове ћерке Тање. Ови Тањини стихови су објављени у допуњеној верзији у посебној збирци *Пејзажи невидљивог* (2001).

Књиге поезије: *Несан* (1973), *Студ*, (1978), *Самица* (1986), *Осмејак омчице* (1993), *Дивљи булевар* (1993), *Мушка срма* (1993), *Душа трна* (1995), *Осмејак под стражом* (1995), *Аутопортрет, са крилом* (1996), *Словочувар и словочуварка* (1998), *Пејзажи невидљивог* (2001), *Године, песме* (2002), *Писмо на кожи* (2002), *Њутнов дремеж* (2004), *Жена од песме* (2006), *Плави снег* (2008), *Стаклена трава* (2009), *Ружа, одиста* (2010), *Мотел за збогом* (2010), *Хлеб од ружа* (2012), *Од светлости, од прашине* (2014), *Ефекат лептира* (2016), *Трн о свили* (2016), *Корона, мале песме* (2017), *Ефекат лептира* (2018), *Extravaganza* (2019), *Фрактали* (2022), *Корице за одлазећи глас* (2022), *Кратка историја тренутка* (2024), *Још увек* (2025).

Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству.

Члан је Српског књижевног друштва, од његовог оснивања, 2001. године. Одлуком Владе Србије, од 24. децембра 2009. године, добитник је звања врхунског уметника у области књижевности.

Награде и признања: Бранкова награда (1966), Плакета Сента (1968), „Исидора Секулић“ (1976), Плакета града Београда (1984), „Ђура Јакшић“ (1994), „Милан Богдановић“ (1996), „Милица Стојадиновић Српкиња“ (2009), „Печат вароши сремскокарловачке“ (2013), „Раде Томић“ (2014), „Десанка Максимовић“ (2015), „Ленкин прстен“ (2015), „Грачаничка повеља“ (2016), „Ристо Ратковић“ (2017), „Драинац“ (2020), „Јефимијин вез“ (2025).

Живи у Земуну.

НЕШТО ВИШЕ ОД БИОГРАФИЈЕ

Тања Крагујевић је учествовала на првим „Јефимијиним данима“ 20. јуна 1971. године.

У 20 часова, у порти манастира Љубостиња, на тек основаној манифестацији, уз Тању Крагујевић на књижевној вечери стихове говоре: Десанка Максимовић, Мира Алечковић, Дара Секулић, Мирјана Матић Хале, Ела Пероци, Флорика Штефан, Радмила Трифуновска и Вукосава Андрић. Песникиње које ће наредних деценија сијати на поетском небу наших простора и нашег језика.

Од те давне 1971. године до данас Тања Крагујевић ће, са својом увек актуелном поезијом, неколико пута бити заступљена у зборницима „Јефимијиних дана“, уз најеминентнија имена наше поетске сцене. Била је учесник и првих обновљених „Јефимијиних дана“ 1991. године, са песникињама Весном Парун, Драгињом Урошевић, Весном Крмпотић, Љубицом Милетић, Даринком Јеврић, Јеленом Ленголд, Радмилом Лазић, Иваном Миланков, Флориком Штефан, Вером Мајски, Вукосавом Андрић.

Након 54 године од првог учешћа на овој манифестацији постаје лауреат награде „Јефимијин вез“ за књигу *Кратка историја тренутка.*

У интервјуу за Културни додатак „Вечерњих новости“, 15. јула 2025. године, након проглашења награде за најбољу књигу поезије „Јефимијин вез“ Тања Крагујевић каже: *Смисао поезије данас је исти као што је одувек био. Поезија је, како каже један од сетних, рафинираних и мудрих песника који је обележио време за нама и вре-*

ме за даља времена – Адам Заīајевски – „детињство цивилизације“, īрайочеīак, извор и уīочиште свих разноликости човекової искуства, одакле īоīиче и īоеīска разнородносī. Искуство и биīак, еīзисīенција и сушīина. Најīросīранији дом различиīосīи – īорекла, уверења, маīīовне креације, сна и оīрежњења. Па и саме „īрозаичносīи“, која се у друīачијој духовној и сīваралачкој īерсīекīиви īојављује као чисīа „циīаīносī“ реалносīи, која из īоезије не сме биīи искључена.

Књижевник, путописац и правник, Виктор Лазић, за „Курир“ (12. 07. 2025) пише: *Песникиња Тања Краīујевић (79) добиīник је īресīижне наīраде „Јефимијин вез“ за књиīу „Краīка исīорија īренуīка“*

Тања Краīујевић, īесникиња īренуīка и вечносīи, īрву књиīу је објавила у двадесеīој īодини и оīад дарује Србију и свеī дирљивим сīиховима. Орхан Памук је рекао да су īесници, ако су добри, врло близу маīије. Тању зайо можемо назваīи īравом мађионичарком. Њен чаробни шīаīић јесу њени сīихови. Толико су ме надахњивали, уз блискосī коју сам осīварио с īесникињом īоком дуīих īодина, да сам сīонīано њене збирке īочео да носим са собом на īуīовања на далеке мериџијане, чиīајући њену īоезију у колима, авионима, на камилама и слоновима у далеким īределима. Насīавила су се īа чиīања у вулканским краīерима, на врховима īланина и брда и на крововима највиших њујоршких небодера – висина ми се чини нарочиīо īоīодном за чиīање њених маīичних сīихова. Као да се īада моћ īоезије са боīаīих сīраница разлије īо земљи и небу.

Недавно сам у Трсīенику имао велику часī: да у име велике īесникиње īримим Јефимијин вез, наīраду усīосīављену у часī монахиње Јефимије и њене īесме извезене īозлаћеном жицом на црвеној свили „Похвала кнезу Лазару“, врхунскоī књижевноī дела средњовековне умеīносīи. Наīрада се већ скоро две и īо деценије додељује у īорīи манасīира Љубосīиња, задужбини књеīиње Милице, у оквиру манифесīације „Јефимијини дани“. Признање је Тања заслужила новообјављеном књиīом „Краīка исīорија īренуīка“.

Сīиīао сам īред манасīир док је īрајала молиīва. Песници из свих крајева срīсīва исīунили су īорīу īоезијом и жаīором, који се разлеīао кад се вечерња служба завршила. Били су īу Андреј Јелић

Мариоков, млади талентовани Коста Косовац, Љубиша Ђидић, Братислав Р. Милановић и многи други. Пред свештенством и многобројним окупљеним светом уследило је читање поезије, а затим и свечано уручење награде. Уз Тањине стихове, прочитано је образложење у којем је, између осталог, речено:

- Жири истиче аутентичну лирску физиономију, снагу кратке форме, снажно семантичко пуњење стиха и поетику феномена времена у експресији ове песникиње. Важност тренутка у вечности је у њеној поезији изражена елиптичким стиховима који нуде дијалог и читаочево довршавање мисли. Модерни урбани сензибилитет ове песникиње на изузетан начин култивише и спаја традицију, симболе и критичку мисао о садашњости.

Позната књижевна критичарка Соња Миловановић о Тањином делу је написала:

- Заједничка нит песмама које у новој збирци Тање Крагујевић бележе и интимну и јавну историју тренутка јесте сумтраистичко осећање свеповезаности. Такав космизам Тањине поезије конкретан тренутак преводи у вечни. Само ту и само тако може постојати смисао, оно што није практично и прагматично, што се голим оком не примећује, али што се види унутрашњим видом, трајнијим и постојанијим од пролазних сензација и манифестација.

Целокупан мој путнички опус посвећен је свеповезаности, својеврсном сумтраизму, па не чуди што Тањину поезију осећам као део најлепшег природног пејзажа, чудесног дара земље и неба. Била је ово прилика да се присетимо Тањиних почетака: њена прва песничка књига „Вратио се Волођа“, коју је објавила Матица српска, изазвала је велику пажњу пре много деценија.

- Нека ћутање буде питање и / нека ћутање буде одговор / лепа је тишина што спава на нашим уснама / док стојимо везани погледом (...)“, започиње Тања читање своје прве песничке збирке песмом „Ћутање“. Књига је илустрована фотографијама њеног оца, славног уметничког фотографа и фото-репортера који је својим објективом обележио златно доба СФРЈ, Стевана Крагујевића.

Тања је заступљена у многим зборницима и антологијама у земљи и иностранству, а њене песме одомаћиле су се у петнаестак светских језика, чак и у јапанском и грчком. Тањини есеји су драгоцени и спадају у омиљено штиво зналаца и љубитеља оштрог запажања и истанчане речи. Тања је оставила значајан траг и у издава-

ичком раду. Као уредник некад значајне издавачке куће „Народна књига“ креирала је више колекција књига савремене књижевности, сабрана и изабрана дела значајних светских аутора приближила је српској публици, тиме нас знатно обогативши.

Тања Крагујевић је велики дародавац. Легат њеног оца Стевана формирала је у Музеју Југославије, а значајни су њени дарови Историјском архиву Београда, Музеју поезије у Чачку и Музеју у Сенти. Са супругом Василијем Винце Вујићем формирала је легат у Музеју књиге и путовања Удружења за културу, уметност и међународну сарадњу Адлигат. Чак ће и тек добијену награду Тања убрзо проследити у свој легат у Адлигату, заједно с многобројним другим наградама које је добијала током деценија – тешко је наћи песничко признање које већ није добила и проследила музејима. Србији је потребно више људи као што је Тања, али и више њене поезије и њеног односа пуног разумевања за културу, пуног емпатије према другим људима.

Књижевник Виктор Лазић прима Награду „Јефимијин вез“ у име песникиње Тање Крагујевић

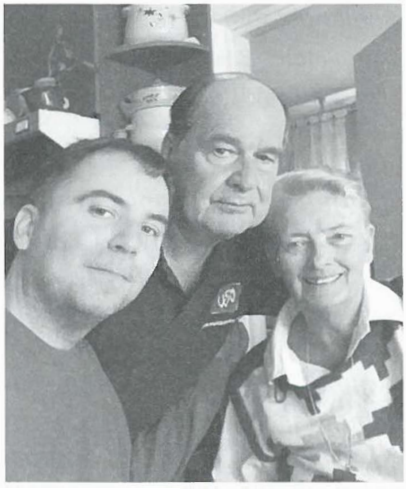

Тања Крагујевић са супругом и Виктором Лазићем

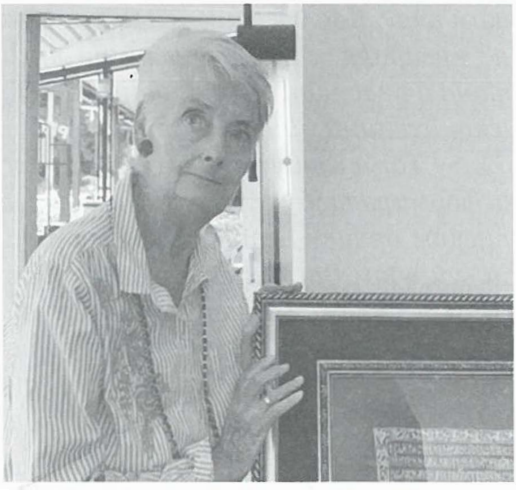

Тања Крагујевић са Наградом „Јефимијин вез“

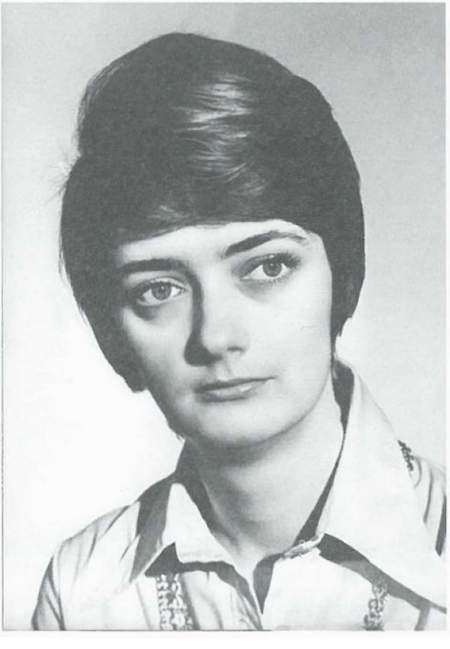

Тања Крагујевић, фотографије из 1969. и 1978. године